Diumenge XV (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,25-37): En aquell temps, un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna? Jesús li digué: «Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?». Ell va respondre: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tota la força i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix». Jesús li digué: «Has respost bé: fes això i viuràs».

Però ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I qui són els altres que haig d'estimar?». Jesús va contestar dient: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: 'Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més'.

»Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?». Ell respongué: «El qui el va tractar amb amor. Llavors Jesús li digué: «Vés, i tu fes igual».

«Un samarità se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides, el pujà a la seva pròpia cavalcadura...»

Mn. Jordi POU i Sabater

(Sant Jordi Desvalls, Girona, Espanya)

Avui, ens preguntem: «I qui són els altres que haig d'estimar?» (Lc 10,29). Diuen d'uns jueus encuriosits en veure desaparèixer el seu rabí la vigília del dissabte. Van sospitar que tenia un secret, potser amb Déu, i van confiar a un l'encàrrec de seguir-lo... I així ho va fer, ple d'emoció, fins una barriada miserable, on va veure el rabí cuinar i escombrar la casa d'una dona: era una paralítica, i la servia i li preparava un menjar especial per a la festa. Quan va tornar, li van preguntar a l'espia: «On ha anat?; al cel, entre els núvols i estrelles?». I aquest va contestar: «No!, ha pujat molt més amunt».

Estimar amb obres els altres és el més alt; és on es manifesta l'amor. No passar de llarg!: «És el propi Crist qui alça la seva veu en els pobres per tal de desvetllar la caritat dels seus deixebles», afirma el Concili Vaticà II en un document.

Fer de bon samarità vol dir canviar els plans («s'hi acostà»), dedicar temps («se n'ocupà»)... Això ens porta a contemplar també la figura de l'hostaler, com ens digué Joan Pau II: «Què hagués pogut fer sense ell? De fet, l'hostaler, romanent en l'anonimat, va realitzar la major part de la feina. Tots poden actuar com ell complint les pròpies tasques amb esperit de servei. Tota ocupació ofereix l'oportunitat, més o menys directa, d'ajudar qui ho necessita (...). L'acompliment fidel dels propis deures professionals ja és practicar l'amor per les persones i la societat».

Deixar-ho tot per acollir a qui ho necessita (el bon samarità) i fer bé la feina per amor (l'hostaler), són les dos formes d'estimar que ens toquen: «'Qui (...) es va comportar com a proïsme?' (...). 'El qui el va tractar amb amor'. Llavors Jesús li digué: 'Vés, i tu fes igual'» (Lc 10,36-37).

Acudim a la Verge Maria i Ella —que n'és model!— ens ajudi a descobrir les necessitats dels altres, materials i espirituals.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Com de gran i admirable cosa és la caritat! Preguem, doncs, i supliquem-li que, per la seva misericòrdia, ens permeti viure en la caritat» (Sant Climent de Roma)

- «Bon Samarità és tot home sensible al sofriment aliè, l'home que "es commou" davant la desgràcia del proïsme. És necessari cultivar aquesta sensibilitat del cor, que testimonia la compassió envers el que pateix» (Sant Joan Pau II)

- «Quan li van preguntar: 'Quin és el més gran manament de la Llei?' (Mt 22,36), Jesús va respondre: 'Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb tot el teu esperit; aquest és el més gran i el primer manament. El segon li és semblant: Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. D'aquests dos manaments depenen tota la Llei i els Profetes' (Mt 22,37-40). El Decàleg s'ha d'interpretar a la llum del doble i únic manament de la caritat, plenitud de la Llei» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.055)